

at Flertallet ikke ved en mundtlig Samtale med Ministeren har villet faae Sagen udviffet til Noget, hvorom man ikke vidste, hvad det vilde blive. Det ærede Medlem kom imidlertid til en ganske besynderlig Udtalelse, idet han sagde, at, naar man nu endelig var „saa forfkræftelig bange“ for en mundtlig Konference med Ministeren osv. . . . Saa det ærede Medlem troede, at det var af Banghed, at vi ikke turde møde Ministeren? Jeg synes ellers, at det ærede Medlem er mest tilbøielig til at beskylde os for for stor Driftighed. Ellers pleier Anken imod os at være den, at vi ere for driftige, men nu mener det ærede Medlem pludselig, at vi ere saa bange, at vi krybe i et Musehul, naar Ministeren kommer. Nei, det gjøre vi ikke, og det veed det ærede Medlem ogsaa meget godt, naar han kommer til at tænke sig lidt om. Den ærede Minister er overfor Udvalget slet ikke Andet end et almindeligt Menneſte, der ſtaar til Anſvar for ſine Handlinger ligesom vi Andre, og vi Andre ere berettigede til overfor ham at forlange Regnskab for diſſe Handlinger; men vi ſtaa ikke i noget Underdanigheds- eller Lydighedsforhold til ham, ſaa lidt ſom han til os. Vi have baade talt med Ministeren, før han blev Minister, og vi ville maatte komme til at tale Mere med ham nu, da han er Minister, men i vort Forhold til ham ſkal der ikke viſe ſig nogen Banghed. Det ærede Medlem kan i ſaa Henſeende være ganske rolig; Banghed overfor Ministeren ſkal han ikke længe faae Grund til at beſkyldes os for. Men ſaa kom det ærede Medlem til at berøre Noget, ſom han ſyntes ſaa glad ved at dvæle ved. Det ærede Medlem ſagde nemlig, at han ikke vidste, om Hovedopgaven var at være ubehagelig overfor Ministeren eller at være behagelig overfor Socialiſterne. Det ærede Medlem maa ikke have hørt, hvad jeg i ſaa Henſeende yttrede overfor Ministeren i ſorrigte Møde. Vi have ikke paa nogen Maade tænkt paa at være ubehagelige overfor Ministeren eller behagelige overfor de paagjældende Perſoner, Socialiſterne eller andre Signende; jeg maa tilſtaa, at vi heller ikke have tænkt paa at være behagelige overfor Ministeren eller ubehagelige overfor de Andre. Vi have tænkt at holde os til Sagen, ſaaledes ſom den har foreligget, og Behagelighed eller Ubehagelighed overfor den ene eller overfor den anden er det Uret at ſige, at der ligger i vor Dptæden. Her er ſlet ikke Tale om Behagelighed eller Ubehagelighed, her er kun Tale om Anke over Brud paa en Grundlovsparagraf. Den ærede Minister ſtaar her ikke anderledes end Landets øvrige Borgere og vi ſkulle alle have Reſpekt for Grundloven (Hør, Hør!) Ja, hør; det er netop Noget, jeg vil bede de ærede Medlemmer om at høre og ſaa ikke tale om Behagelighed eller Ubehagelighed, og om, at man ſkulde vige tilbage fra at være ubehagelig imod Ministeren. (Hør!) Ja, lad ſaa Mange, ſom ville, ledes af det Motiv at være behagelig overfor Ministeren; Udvalgets Flertal

ledes ikke af dette Motiv. Det ærede Medlem talte om, at det, der er fremkommet fra Udvalget, var en Overraffelse for Ministeren. Dette er dog ganske mærkvaerdigt, da den foreløbige Betænkning har foreligget omdelt i mange Dage — jeg hufter ikke, hvor mange — og Ministeren har kjendt den i al den Tid, det kan ſaaledes ikke være ham nogen Overraffelse. Vi have jo nu overhovedet her liggende den ærede Ministers Udtalelse i ſorrigte Møde, iforgaars, og der kunde være overordentlig Meget endnu at bemærke derom, men jeg ſkal ikke, i alt Fald for Diebliffet, anvende længere Tid end nødvendigt derpaa. Jeg ſkal blot holde mig til det, der her foreligger fra det ærede Medlem. Det ærede Medlem mente, at det var ganske rigtigt at holde Realiteten udenfor Forhandlingen. Ja, dette har vi ſagt hele Tiden, og naar det ærede Medlem mente, at jeg i ſorrigte Møde var ſtreffet ind paa Realiteten, ſkyldte han Sandheden ogsaa at ſige — hvis han huſkede, hvad der er paſſeret — at det kun var et ſimpelt Svar til den ærede Juſtizminister, der først kom ind paa Realiteten. Da jeg fik Ordet, ſagde jeg ſtrax, at jeg fra min Side ikke vilde ind paa Realiteten, fordi den ikke forelaa, men at jeg dog maatte gjøre det ſom Selvforsvar. Da det ærede Medlem er ſaa retfærdig til alle Sider, burde han ogsaa overfor mig viſe den Retfærdighed at erkjende, at det er den ærede Minister, ſom har ledet os ind paa Realiteten. Men uagtet det ærede Medlem alſaa ſagde, at Realiteten var Noget, der ikke hørte herhen, kom han dog med en lang Udviſning og en Række Betragtninger over Spørgsmaalet, ſom han igjen ſluttede med at ſige ikke hørte herhen. Men hvad ſkulde ſaa den lange Udviſning til? Det er overhovedet mærkvaerdigt, at Mange indlede, hvad de ville ſige, med den Bemærkning, at det ikke hører herhen, og ſaa dog komme med lange Udviſninger, fordi de tænke, at, da Andre ikke ſom de ville blande det Uvedkommende ind i Forhandlingen, komme deres Bemærkninger derom til at ſtaa uden Modſigelse. Men, ſom ſagt, naar man begynder, og naar man ender med at ſige: det hører ikke herhen, ſaa ſer jeg ikke, hvad de lange Udviſninger ſkulle til her. Da jeg nu ikke anden Gang vil lade mig forlede til at komme ind paa Realiteten, ſkal jeg blot protestere imod den fremſatte Betragtning og ſige: her er ſlet ikke Tale om, at Noget mener, at en Baretagsareſtant ſkulde have Ret til at lade trykke, hvad han vilde — det var dette Udtryk, det ærede Medlem brugte — derom er der ſlet ikke Tale. Det er at blande Noget ind i Forhandlingen, hvorom ſlet Ingen har talt; der er Ingen, der har ſagt, at det ſkulde være tilladeligt, at en Arreſtant lader trykke, hvad han vil. — Saa kom det ærede Medlem endelig med diſſe deilige Ord om Lynſlag og Tordenſtråld. Det er ikke fra den Side, hvortil Flertallet hører, at